

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«'Ακουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόστη θεσμούς μητρός τοῦ» στί-
φανον γὰρ χαρίτων ἐξῆ σὴ κυροῦσῃ, καὶ κλοιδὸν χρύσεον περὶ σὸν τραχίλιν.»
Παλαιαὶ Δογματικαί.

'Εκδίδεται κατὰ Περμπτην ὑπὸ Μ Δ. Σακκερράγου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- 'Εν 'Αθήναις παρὰ τῇ Ταχυδρομείῳ.
- 'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
- 'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρο-
μείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

Ο ΒΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΣ

Οἱ Γερμανοὶ ἔχουσι πολλὰ ὠραίους μύθους· μεταξύ δὲ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ ἐξῆς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον πλεῖστα παιδία δύνανται νὰ μάθωσι πῶς νὰ φέρωνται πρὸς τοὺς μικροτέρους ἀδελφοὺς καὶ συμπαίκτορας τῶν. Ἀκούσατέ τον λοιπόν.

Εἷς μέγιστος βοὺς περιπατῶν καθ' ὁδὸν μὲ τὸ ἄργον καὶ βαρὺ βᾶδισμά του, ἀπήντησεν ἕνα εὐθυμον ἵππον, ἐπάνω εἰς τὸν ὁποῖον ἐκάθητο ἕν μικρὸν παιδίον. Τὸ παιδίον τοῦτο ὠδήγει τὸν ἵππον ἀπὸ τὸν χαλινόν, ἐνῶ οὗτος ἐπορεύετο ἡσύχως, προσέχων νὰ μὴ ρίψῃ κάτω τὸν μικρὸν του ἵππεα καὶ τὸν κτυπήσῃ. Ὁ βοὺς ἐστάθη ἔμπροσθεν αὐτῶν καὶ ἀνέκραξε μὲ τὴν παράτονον φωνήν του ταῦτα. « Εἶναι ἐντροπή σου! Ἴππος τόσον μέγας, τόσον δυνατός, τόσον ἔξυπνος, καθὼς σὲ λέγει ὁ κόσμος, νὰ ἀφίνης ἕν παιδάριον νὰ σὲ διοικῇ! Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔχεις οὔτε ἐνός προβάτου νοῦν, καὶ εἶναι δυστύχημα διὰ τοὺς εὐγενεῖς γονεῖς, οἱ ὅποιοι σὲ ἐγέννησαν! Ἐὰν ὁ μικρὸς οὗτος τύραννος ἤθελε δοκιμάσει νὰ ἀναβῇ ἐπάνω μου, ἀμέσως ἤθελον τὸν ρίψῃ κάτω! Ἦθελον τὸν τινάξῃ εἰς τὸν ἀέρα μὲ τὰ κέρατά μου, καὶ τὸν καταπατήσῃ μὲ τοὺς πόδας μου, ἀφοῦ ἐπιπτε κατὰ γῆς. » Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἐρρίψεν ἐπάνω εἰς τὸν ἵππον ἕν φοβερὸν καὶ περιφρονητικὸν βλέμμα.

Ἄλλ' ὁ ταχύπους ἵππος δὲν ἐπειράχθη ἀπὸ τοὺς ἐγχιτικοὺς τούτους λόγους τοῦ βοός. Ὅχι· ἀλλ' ἀνεσήκωσεν ὀλίγον τοὺς τέσσαρας πόδας του, ἐπρόβαλε τὸ πλατὺ στήθος του καὶ κυρτώσας τὸν λαιμόν του, ὡς ἂν ἦτο πολεμικὸς ἵππος, ἠρώτησε τὸν βοῦν· « ἀλλ' ὑπόθεες, κύριε βοῦ, ὅτι ἤθελον ἀκολουθήσει τὴν συμβουλήν σου,

τί θὰ εἶπῃ ὁ κόσμος δι' ἐμέ, τὸν μέγαν καὶ δυνατόν ἵππον, ὅταν φονεύσω ἕν μικρὸν καὶ ἀδύνατον παιδάκι, τὸ ὁποῖον ὁ εὐγενὴς κύριός μου ἐνεπιστεύθη εἰς ἐμέ; Ἐκτός τοῦ ὅτι ἤθελον πράξει τὸ σκληρὸν ἐγκλημα τοῦ φόνου, ἤθελον θεωρηθῆ καὶ ὡς μηδαμινὸς προδότης. Ὅχι, κύριε βοῦ! Δὲν μεταχειρίζομαι τὴν δύναμίν μου ἐναντίον ἐνός παιδίου, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ διασκεδάσῃ! » Καὶ ἐπροχώρησε βαδίζων ἄργά ἄργά, ὡς ἂν δὲν εἶχε κεντηθῆ ὑπὸ τοῦ ἀλαζόνος βοός.

Τὸν μῦθον τοῦτον, παιδία μου, σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐνθυμησθε πάντοτε, καὶ ὅταν παίζετε, καὶ ὅταν περιπατῆτε, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ εἰς τὴν ὁδόν, καὶ εἰς ὅλας τὰς πράξεις σας· μιμήθητε τὸ παράδειγμα τοῦ εὐγενοῦς ἵππου, ὁ ὁποῖος ἐνῶ ἠδύνατο νὰ ρίψῃ κάτω καὶ νὰ φονεύσῃ τὸ παιδίον, δὲν ἠθέλησε ν' ἀκούσῃ τὴν συμβουλήν τοῦ μηδαμινοῦ βοός. Ὑποθέσατε, ὅτι ἕν μικρότερον παιδίον ὑβρίζεν ἕν ἄλλο μεγαλείτερον κατὰ τὴν ἡλικίαν· τοῦτο δὲ τὸ μεγαλείτερον ὡς δυνατότερον ἔδере τὸ μικρότερον· ὅποιαν ὑπόληψιν ἤθελον ἔχει δι' αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι; Βέβαια, καμμίαν· ὅλοι ἤθελον τὸ κατακρίνει, καὶ τὸ δακτυλοδουκτῆσει μὲ περιφρόνησιν. Φέρεσθε λοιπόν πάντοτε εὐγενῶς καὶ φιλανθρωπῶς πρὸς τοὺς ἀδυνάτους, καὶ παραβλέπετε τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων, καθὼς καὶ ὁ Θεὸς παραβλέπει τὰ ἰδικὰ σας.

—————

ΤΟ ΦΙΛΟΣΤΟΡΙΟΝ ΠΑΙΔΙΟΝ.

« Ὁ Βασίλειος Χαραλάμπους ἐδραπέτευσε σήμερον μετὰ μεσημβρίαν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, μητὲρ, ἔλεγεν ἕν παιδίον στεκόμενον εἰς τὸ πλάγι τῆς μητρὸς του, ἐνῶ αὐτὴ ἐξέ-

δύε τὸ βρέφος τῆς διὰ τὴν νὰ βάλλῃ νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν κοιτίδα του, «καὶ παρεκίνει καὶ ἐμὲ νὰ φύγω μὲ αὐτόν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸν ἤκουσα, οὔτε θέλω κάμει ποτὲ τοιοῦτον πρᾶγμα.»—Τὸ πιστεύω, τέκνον μου, ἀλλὰ διατί δὲν τὸ ἔκαμες; — Ὡ μῆτερ! ἀνέκραξε τὸ παιδίον πίπτον εἰς τὸν τράχηλόν τῆς καὶ ἐναγκαλιζόμενον αὐτήν, ἐστοχάσθη ὅτι ἤθελες λυπηθῆ πολὺ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔφυγα ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

Ἐάν καθὲν παιδίον ἐσυλλογίζετο κατ' αὐτόν τὸν τρόπον, ἠθέλομεν ἔχει εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἄπειρα καλὰ παιδιά. — Διὰ τοῦτο, παιδιά μου, ὅταν σᾶς εὐρίσκη ὁ πειρασμός, βάλλετε κατὰ νοῦν ὁποῖαν λύπην ἢ μήτηρ σας ἤθελεν αἰσθανθῆ, ἐὰν παραδοθῆτε εἰς αὐτόν· καὶ εἰς πόσα κακὰ κινδυνεύετε νὰ ὑποπέσητε, ὅταν, ἀντὶ νὰ διαμένητε εἰς τὸ σχολεῖον, ὅπου οἱ γονεῖς σας σᾶς στέλλουσι διὰ νὰ προκόψητε, τρέχετε εἰς τοὺς δρόμους ἀτακτοῦντες, καθὼς ἐκεῖνα τὰ παραλυμένα παιδιά, τὰ ὅποια δὲν ἔχουσι γονεῖς διὰ νὰ φροντίζωσι περὶ αὐτῶν.

ΤΑ ΔΥΟ ΚΗΡΙΑ

Ἐπάρχουσιν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἀπὸ ματαιότητα καὶ ἀλαζονίαν θέλουσι νὰ θαμβάνωσι τὰ ὄμματα τῶν ἄλλων, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπισύρουσιν ἐπάνω των τὴν κατάκρισιν καὶ τοὺς χλευασμοὺς τοῦ κόσμου. Διὰ τοῦτο, ὅτε δύο ἄσωτοι ἐφιλονεῖκουν τίς νὰ φανῆ ἀνώτερος κατὰ τὰς ἀνόητους δαπάνας· εὐφυῆς τις εἶπεν, ὅτι ἐνόμιζεν, ὅτι ἔβλεπε καὶ τοὺς δύο ἐξωθεν τοῦ νοσοκομείου προσκαλοῦντας ὁ εἷς τὸν ἄλλον διὰ νὰ ἐμβῇ πρῶτος. Ἦθελε δὲ μὲ τοῦτο νὰ δείξῃ, ὅτι οἱ ἄσωτοι καταπτῶσι δυστυχεῖς, καὶ

ὅταν ἀσθενήσωσι μὴ ἔχοντες τοὺς τρόπους νὰ ἰατρευθῶσι καταφεύγουσιν εἰς τὰ νοσοκομεῖα, ὅπου πηγαίνουν καὶ οἱ πτωχοὶ καὶ ἄποροι.

« Υἱός τις ἔλεγε πρὸς τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἐπλούτησε·

« Πῶς, πάτερ μου, κοτάρθωσας νὰ ἀποκτήσης τόσα πλούτη; Ἐγὼ μόλις δύναμαι νὰ περάσω τὸ ἔτος μου μὲ τὰ εἰσοδήματα τῶν κτημάτων, τὰ ὅποια μοῦ ἔδωκας, ὅτε ἐνυμφεύθην.

— Τίποτε δὲν εἶναι εὐκολώτερον ἀπὸ τοῦτο, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, σβύννων εὐθὺς τὸ ἐν ἀπὸ τὰ δύο κηρία, τὰ ὅποια τοὺς ἐφεγγον· πρέπει νὰ ἀρκηταί τις εἰς ὅσα τοῦ εἶναι ἀναγκαῖα, καὶ νὰ καίῃ ἐν μόνον κηρίον, ὅταν δὲν ἔχη ἀνάγκην νὰ καύσῃ δύο.

Ἰδοὺ ὠραῖον μάθημα οἰκονομίας.

Ἡ ΔΙΑΣΠΟΡΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

Ὁ Νῶε ἐφύλαξε καὶ ἀνενέωσε τὰς τέχνας, τὰς ὁποίας οἱ πρῶτοι πατριάρχαι ἐγνώριζον, καὶ κατεγίνετο πρὸ πάντων εἰς τὴν γεωργίαν, ἢ ὁποία εἶναι ἡ ὠφελιμωτέρα ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας τέχνας. Ἐδίδαξε τοὺς ἀπογόνους του πῶς νὰ ἐνδύωνται, πῶς νὰ κτίζωσιν οἰκίας, καὶ ἐπὶ τέλους ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος καλλιεργήσας τὴν ἄμπελον κατεσκεύασε τὸν οἶνον ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζε τὴν ἐνέργειαν τοῦ ζυμοῦ τῆς σταφυλῆς, θὰ ἰδῆτε τί τοῦ συνέβη, ὅτε πρῶτην φορὰν ἐγεύθη τὸ νέον τοῦτο ποτόν.

Ὁθεν μίαν ἡμέραν ἀφοῦ ἔπιεν οἶνον, αἴφνης τοῦ ἦλθεν ὄρεξις νὰ κοιμηθῇ· ἐπλάγιασε λοιπὸν καὶ παρενθὺς παρε-

δόθη εἰς ὕπνον βαθύν, ὃ ὁποῖος ἔρχεται ἀμέσως μετὰ τῆν μέθην, διότι ὁ Νῶε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ἐμέθυσεν.

Ὁ υἱὸς τοῦ Χάμ, ἰδὼν τὸν πατέρα του εἰς τοιαύτην ἀπρεπῆ κατάστασιν, ἔτρεξε καὶ ἐφώνησε τοὺς ἀδελφούς του διὰ νὰ τὸν περιγελάσωσι, πρᾶγμα πολλὰ κακόν· διότι δὲν ἐφύλαξε τὸ σέβας, τὸ ὁποῖον χρεωστῆ ὁ υἱὸς πρὸς τὸν πατέρα του· ἀλλ' ὁ Σήμ καὶ ὁ Ἰάφεθ ἐντράπησαν βλέποντες τὸν πατέρα των βυθισμένον εἰς τὸν βαθύτατον ἐκεῖνον ὕπνον καὶ γυμνόν καὶ τὸν ἐσκέπασαν μετὰ σεβασμοῦ.

Ἄφου δὲ ὁ Νῶε ἐξύπνησε, μόλις ἐνουμούμενος τί τοῦ συνέβη, ἔμαθε τὴν κακὴν διαγωγὴν τοῦ Χάμ καὶ ἀντ' αὐτοῦ κατηράσθη τὸν υἱόν του Χαναάν· διότι ὁ Θεὸς προηγουμένως εἶχεν εὐλογῆσαι τὸν Νῶε καὶ τοὺς υἱούς του Σήμ, Χάμ καὶ Ἰάφεθ, καὶ ἐπομένως ὁ Νῶε δὲν ἤθελε νὰ κατάρσῃ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εὐλόγησεν ὁ Θεός. Εἶπε δὲ εἰς τὸν Χάμ, ὅτι πρὸς τιμωρίαν τοῦ σφάλματός του, οἱ ἀπόγονοί του θὰ ἦναι ὑπηρέται τῶν ἀπογόνων τῶν ἀδελφῶν του. Τοὺς δὲ ἄλλους δύο υἱούς του, τὸν Σήμ καὶ τὸν Ἰάφεθ ἀντήμειψε διὰ τὴν υἱϊκὴν των εὐσέθειαν εὐλογήσας αὐτούς, καὶ τὴν εὐλογίαν του ταύτην ἐπεκύρωσεν ὁ Θεός, καθὼς ἐπεκύρωσε καὶ τὴν κατάραν του ἐναντίον τοῦ Χαναάν.

Πρέπει νὰ σᾶς κάμω γνωστὸν ἐνταῦθα, ὅτι μετὰ τὸν κατακλυσμὸν, ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι τόσο πολυχρόνιος, ὅσον ἦτο πρὸ αὐτοῦ, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἐσυγχώρησεν εἰς αὐτοὺς νὰ τρώωσι τὸ κρέας τῶν ζώων, ἐνῶ ἔως τότε ἐτρέφοντο μόνον μὲ καρπούς καὶ μὲ χόρτα.

Μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ὁ Νῶε ἔζησε τριακόσια πεντήκοντα ἔτη καὶ ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν πολλὰ μεγαλειτέραν

ἀπὸ τὴν ἡλικίαν τοῦ Ἀδάμ, διότι ἔφθασεν ἔως εἰς τὰ 950 ἔτη· οἱ δὲ υἱοὶ τοῦ Ὀρηνοῦντες τοῦ ἀπέδωκαν τὰς τελευταίας τιμάς. Ἐκ τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Νῶε κατάγονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται εἰς τὴν γῆν. Ἐκαστος ἐξ αὐτῶν εἶχε πολλὰ τέκνα, πολλοὺς ἐγγόνους καὶ δυσεγγόνους, οἱ ὁποῖοι κατῴκισαν ὁμοῦ ἓνα ὠραῖον τόπον τῆς Ἀσίας, τὸν ὁποῖον ὠνόμασαν ΜΕΣΟΠΟΤΑΜΙΑΝ, δηλ. τὸ πον κείμενον μετὰ τῶν ποταμῶν Τίγρεως καὶ Εὐφράτης· καλοῦν τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, καὶ καθεὶς αὐτῶν κύριος καὶ βασιλεὺς τῆς οἰκογενείας του. Ἀλλ' ὁ Νῶε ἐπολλαπλασιάσθησαν τόσο, ὥστε δὲν τοὺς ἔρρεφε πλέον ὁ τόπος ἐκεῖνος, ἀπεφάσισαν νὰ ἀποχωρισθῶσι διὰ νὰ ὑπάγωσι καὶ κατοικήσωσιν εἰς ἄλλους τόπους, ὅπου δὲν κατῴκει ἀκόμη κανεὶς ἄλλος· ἀλλὰ πρὶν χωρισθῶσιν, ἀπεφάσισαν νὰ κτίσωσιν ἓνα πύργον ὑψηλότατον, τοῦ ὁποῖου ἡ κορυφὴ νὰ ἐγγίξῃ εἰς τὸν οὐρανόν.

Ὁ πρῶτος αὐτῶν βέβαια στοχασμὸς ἦτο νὰ ἔχωσι τὸν πύργον αὐτὸν ὡς καταφύγιον, ἐὰν ποτὲ ὁ Θεὸς ἤθελε καὶ πάλιν νὰ καταποντίσῃ τὸν κόσμον μὲ κατακλυσμόν· ἀλλὰ συγχρόνως ἠθέλησαν ν' ἀφήσωσι τ' ὄνομα τῶν ἀθάνατον, δηλαδή βλέποντες μετὰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τὴν μεγαλωτάτην ταύτην οἰκοδομήν, νὰ ἐνουμῶνται, ὅτι ἦτο ἔργον τῶν τέχνων τοῦ Νῶε· ἀλλὰ δὲν ἤρεσεν εἰς τὸν Θεόν ἡ ἐπιχείρησις των αὐτῆ, καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἐμπόδισε νὰ τὴν ἀποτελειώσωσιν· ἐπειδὴ ἀπὸ ὑπερηφάνειαν ἐστοχάσθησαν νὰ κάμωσι τοῦτο.

Ἐν τούτοις οἱ ἄνθρωποι ἤρχισαν τὸ μέγα τοῦτο κτίριον, τὸ ὁποῖον ἐμελλε, καθὼς ἔλεγον, νὰ φθάσῃ ἔως εἰς τὰ σύννεφα καὶ ἐπροχώρησαν μάλιστα ἀρκετὰ ὑψηλά· ἀλλ' αἴφνης παρετήρησαν, ὅτι δὲν ἐλάλουν πλέον τὴν ἰδίαν

γλώσσαν, καὶ δὲν ἐκαταλάμβανεν ὁ εἷς τί ἔλεγεν ὁ ἄλλος· ὥστε ἐὰν ὁ εἷς ἐζήτει πλίνθους (διότι μὲ πλίνθους ὁ περίφημος οὗτος πύργος ἐπρόκειτο νὰ κτισθῆ), ὁ ἄλλος μὴ ἐννοῶν τί τοῦ ἔλεγε, τοῦ ἔφερε ξύλα ἢ ὕδωρ. Τὸ ἴδιον πρᾶγμα ἤθελε συμβῆ καὶ εἰς σᾶς παιδία μου, ἐὰν ἐξαφνα λησμονήσητε τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποῖαν λαλήτε, καὶ ἀρχίσητε νὰ λαλήτε, ὁ μὲν εἷς τὴν Γαλλικὴν, ὁ δὲ ἄλλος τὴν Λατινικὴν, οὗτος τὴν Γερμανικὴν, ἐκεῖνος τὴν Ἰσπανικὴν καὶ οὕτω κω. κω. Τοιαύτη βέβαια σύγχυσις ἤθελεν εἶσθαι ἀπόρητος, καὶ ἐπομὴν ἡ δυνάμενοι νὰ συνεννοηθῆτε ἠθέλετε ἀποχωρισθῆ.

Τοιοῦτόν τι συνέβη καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους τοῦ Νῶε, ὅτε ἠθέλησαν νὰ κτίσωσι τὸν ἀτελείωτον τοῦτον πύργον, ὁ ὁποῖος ὠνομάσθη ΒΑΒΕΛ, ἤγουν σύγχυσις. Οὕτω λοιπὸν ὁ Κύριος χωρὶς νὰ τιμωρήσῃ ἀλλέως τοὺς ὑπερηφάνους τούτους ἀνθρώπους, τοὺς ἠνάγκασε διὰ τοῦ ἀπλουστάτου τούτου τρόπου νὰ παραιτήσωσι τὴν ἐπιχειρήσιν των. Ἐκτοτε, παιδία μου, ἤρχισεν ἡ διαφορὰ τῶν γλωσσῶν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ διαφόρων ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα κατοικοῦσι τὰ διάφορα μέρη τῆς γῆς.

Εἰς δὲ τὰ θεμέλια τοῦ πύργου τούτου, τὸν ὁποῖον ἤρχισαν νὰ κτίζωσιν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε, μετὰ πολὺν καιρὸν, εἷς ἀπόγονος τοῦ Χάμ, ὀνομαζόμενος Νεμβρώδ ἐκδοδόμησε μίαν πόλιν περίφημον τὴν Βαβυλῶνα, περὶ τῆς ὁποίας κατόπιν θὰ σᾶς διηγηθῶ πολλὰς ἱστορίας καὶ εἰς τοῦτο τὸ βιβλίον καὶ εἰς ἄλλα.

Μετὰ ταῦτα οἱ ἀπόγονοι τοῦ Νῶε διεσπάρησαν διαβαίνοντες τὰ ὑψηλὰ ὄρη τῆς Ἀσίας. Ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰάφεθ, ἀξίωστημειώτος διὰ τὴν λευκότητα τοῦ χρώματός της καὶ τὴν κανονικότητα τῶν χαρακτηριστικῶν της κατώκη

σαν πρὸς Δυσμᾶς, δηλ. πρὸς τὰ μέρη ὅπου δῦει ἡ βασιλεύει ὁ ἥλιος· καὶ ἐπειδὴ ἡ Εὐρώπη κεῖται πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, ὅταν ἀναχωρῆ τις ἀπὸ τὴν Μεσσοποταμίαν, ὅλοι οἱ λαοὶ τοῦ μέρους τούτου τοῦ κόσμου εἶναι ἀπόγονοι τοῦ Ἰάφεθ.

Οἱ υἱοὶ τοῦ Σὴμ, οἱ ὁποῖοι διακρίνοντο ἀπὸ τὸ κίτρινον ἢ τὸ ελαιόχρουν χρῶμά των περιωρισθῆναι εἰς τὴν Μεσσοποταμίαν, καὶ εἰς τὰ περίεξ μέρη τῆς χώρας αὐτῆς καὶ ἐκ τῆς οἰκογενείας ταύτης κατάγονται οἱ Ἑβραῖοι, περὶ τῶν ὁποίων θὰ σᾶς εἶπω κατόπιν πολλὰ πρᾶγματα, καθὼς καὶ ὅλα σχεδὸν τὰ ἔθνη τῆς Ἀσίας, τὰ ὁποῖα ἐφύλαξαν τὸ διακριτικὸν τοῦτο χρῶμα τῆς γενεᾶς των. Οἱ δὲ ἀπόγονοι τοῦ Χάμ ἔχοντες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των τὴν κατάραν, τὴν ὁποῖαν ὁ Νῶε ἔδωκεν εἰς τὸν πατέρα των, διεσκορπίσθησαν εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ εἰς τὰ Μεσημβρινὰ μέρη τῆς Ἀσίας, καὶ ἀπὸ τούτους κατάγονται οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Χανααναῖοι, καὶ ἄλλα πολλὰ ἔθνη, πῶν ὁποίων τὰ ὀνό-

ματα ὁ ἀναγνώστης εἰς τὰς ἱστορίας, τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἀργήσω νὰ σὰς διηγηθῶ.

Ὁ ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

Εἰς τὰ χρυσορυχεῖα τῆς Αὐστραλίας, δηλ. εἰς τὰ μακρυνὰ ἐκεῖνα μέρη πρὸς Μεσημβρίαν τῆς Ἀσίας, τὰ ὅποια ὁμοῦ μὲ τὴν νέαν Ὀλλανδίαν ἀποτελοῦσι τὸ πέμπτον μέρος τοῦ κόσμου, καὶ ὅπου ἀνασκάπτοντες οἱ ἄνθρωποι εὐρίσκουσι χρυσίον, σκάπτων ἄνθρωπός τις εὔρεν ἓνα μέγαν βῶλον χρυσοῦ, ὁ ὁποῖος ἐζύγισεν εἴκοσιν ὀκτὼ λίτρας, καὶ ἦτο τὸ μεγαλειότερον τεμμάχιον ἀφ' ὅσα εὐρέθησαν ἕως τότε εἰς τὰ μεταλλεῖα ἐκεῖνα· φαντασθῆτε, παιδία μου, τὴν χαρὰν τοῦ δυστυχοῦς τούτου, ὁ ὁποῖος πιθανῶς εἰργάζετο μὲ πολὺν ὄπλον ὀλόκληρον τὴν ζωὴν του, καὶ εἶχεν ἀφήσει 16,000 μίλια κογένειάν του ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ ἐταξείτο 16,000 μίλια μακρὰν τῆς πατρίδος του διασχίσει τὰς ὀχθρὰς θαλάσσας διὰ νὰ εὔρη τὴν τύχην εἰς τὴν Αὐστραλίαν. Καὶ τῶνόντι εὔρεν, ὡς εἴδετε, τὸν θησαυρὸν αὐτόν, καὶ ἔγεινε πλούσιος· διότι τὸ τεμμάχιον αὐτό ἦτο ἀξίας 7000 λιρῶν στερλινῶν δηλ. 100,000 δραχμῶν σχεδόν. Καὶ τῶρα βεβαίως σεῖς θέλετε στοχασθῆ, ὅτι αὐτὸς ἔγεινεν εὐτυχής· καὶ ἤθελεν ἐπιστρέψαι εἰς τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του, ἀφοῦ ἀπέκτησε τόσα χρήματα.

Ἄς ἴδωμεν τῶρα τί ἔκαμεν αὐτός, καὶ ἐὰν πραγματικῶς ὁ θησαυρὸς, τὸν ὁποῖον εὔρε τὸν ἔκαμεν εὐτυχῆ. Ὁ ἄθλιος οὗτος ἄνθρωπος, εὐθὺς ἀφοῦ ἔλαβεν εἰς χεῖράς του τὸ χρυσίον ἐκεῖνο παρεδόθη εἰς τὴν κρεπάλην καὶ τὴν μέθην, δὲν εἰργάζετο πλέον, ἠγόρασεν ἓνα ὠραῖον ἵππον, καὶ ἐξώδευσεν τὸν καιρὸν του τρέχων ἄνω καὶ κάτω ἐφιπ-

πος. Ἐνῶ δὲ μίαν ἡμέραν ἔτρεχε τοιουτοτρόπως καὶ εἰς ἄκρον μεθυσμένος, ἐκτύπησεν ἀπροσέκτως ἐπάνω εἰς ἓν δένδρον τόσον κακὰ, ὥστε σχεδὸν ἀναίσθητος ἔπεσεν ἀπὸ τὸν ἵππον. Οὕτω λοιπὸν κατεστράφη αὐτός ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀπωλείας, διότι καὶ χρήματα, καὶ ζωὴν, καὶ ἐλπίδας ἔχασεν ἐντὸς ὀλίγου. Καὶ ἀντὶ ὁ πλοῦτος τὸν ὁποῖον ἀπέκτησε μετὰ τόσους κόπους νὰ τὸν κάμῃ νὰ δοξολογήσῃ τὸν Θεόν, ἔγεινεν εἰς αὐτὸν ἀφορμὴ βλασφημίας μὴ γνωρίζων πῶς νὰ τὸν μεταχειρισθῆ.

Πόσους τοιούτους δὲν ἔχομεν εἰς τὴν πόλιν μας, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ ἐργάζονται νυχθημερόν, τρώγοντες ξηρὸν ἄρτον καὶ ὕδωρ διὰ νὰ οἰκονομήσωσιν ὀλίγα χρήματα, ἔξαφνα τὴν Κυριακὴν καὶ τὰς ἑορτάς, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ κατασωτεύουσιν ὅσα ἐκέρδισαν ὅλην τὴν ἑβδομάδα μεθύσκοντες καὶ πράττοντες βέβηλα ἔργα, ἀντὶ νὰ δοξολογῶσι τὸν Κύριον; Εἶθε ὁ πανάγαθος Θεὸς νὰ τοὺς φωτίσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς!

Αἱ κατοικίαι τῶν Κινέζων

Περὶ κοιτώνων, κ.λ.π.

Μετὰ τὸν διάδρομον, τὸ ἐστιατόριον καὶ τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ἔρχονται τὰ ἰδιαιτέρα δωμάτια καὶ οἱ κοιτώνες, ὅπου κοιμῶνται οἱ Κινέζοι. Τὰ ἐπιπλα τῶν κοιτώνων τούτων εἶναι μία κλίνη, εἰς νιπτήρ, ἓνα καλλωπιστήριον μεθ' ἑνὸς καθρέπτου. Ἡ δὲ κλίνη καὶ τῶρα ἀκόμη θεωρεῖται πολυτέλεια εἰς τοὺς Κινέζους. Ἄλλοτε ἐκοιμῶντο κατὰ γῆς, ἐπάνω εἰς στρώματα, ἢ εἰς γούνας, ἢ εἰς φύλλα ἑνὸς Ἰνδικοῦ καλάμου, βαμβοῦ ὀνομαζομένου. Τὴν σήμερον εἶναι ἀληθές, ὅτι εἰς ὅλας τὰς οἰκίας

ὑπάρχουσι κλίμαι· ἀλλὰ καὶ τῶν πλουσίων ὡς καὶ τῶν πτωχῶν αἱ κλίμαι δὲν εἶναι ἄλλο, παρά δύο σανίδες προσκολλημέναι διὰ ξυλίνου κρίκου ἐπάνω εἰς τὰς ὁποίας εἰσέρχονται ἐν στρώματι.

Τῶν δὲ πλουσίων αἱ κλίμαι ἔχουσι καὶ παραπετάσματα μακρά. Καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες κοιμῶνται ἐκβάλλοντες μόνον τὰ σανδάλια καὶ τὰ ἐπανωφόριά των. Σκεπάζονται δὲ συνήθως μὲ βαμβακερὰ ὑφάσματα, καί, ὅταν κάμνη ψύχρα, μὲ γούνας. Σινδόνας ὁμοίως δὲν γνωρίζουσι νὰ μεταχειρίζονται.

Εἰς τὴν Κίνα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν οἰκιῶν δὲν ὑπάρχουσι θύραι· ἀλλ' εἰς τὰ ἀνοίγματα, διὰ τῶν ὁποίων συγκοινωνοῦσι τὰ διάφορα δωμάτια κρέμονται βελουδα, ἢ βαμβακερὰ ὑφάσματα κεντητά. Πρὸς τούτοις οὔτε θερμάστρας, οὔτε ἐστίας ἔχουσι· θερμαίνονται δὲ τὸν χειμῶνα, ὡς καὶ εἰς ἡμᾶς, μὲ μαγγάλια, τὰ ὁποῖα βάλλουσιν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου. Τὰ κρεμαστὰ ὥρολόγια εἶναι ἄγνωστα εἰς αὐτούς· μεταχειρίζονται δὲ ἀντὶ τούτων ἀμωρολόγια ἢ ὑδρωρολόγια, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς ὅλας τὰς οἰκίας ἀνεξαιρέτως καὶ τῶν πτωχῶν καὶ τῶν πλουσίων. Τοιαῦτα ὥρολόγια μεταχειρίζονται καὶ εἰς τοὺς κήπους οἱ κηπουροὶ μας. Καὶ πιστεύω, ὅτι θὰ σᾶς ἀναφέρω καὶ περὶ τούτων, ὅταν θὰ λαλήσωμεν περὶ ὥρολογίων.

Τὸ ἐσωτερικὸν τῶν αὐλῶν τῶν Κινεζικῶν οἰκιῶν εἶναι ἐστολισμένον ἀπὸ ἐξώστας καὶ στοᾶς (καμάρας), καὶ κεκοσμημένον μὲ πήδακας καὶ μὲ ἄνθη εὐώδη. Πρὸς τούτοις βλέπετε εἰς αὐτάς καὶ μακρὰς σκιαδάς, δηλαδή τὰ λεγόμενα κιάσκια, κάτωθεν τῶν ὁποίων τὸ θερμὸν προφυλάττονται ἀπὸ τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου.

Αἱ ὑψηλότεραι οἰκίαι εἶναι δίπατοι ὁμοῦ μὲ τὸ

ἐσώγειον, διότι θεωροῦσιν ὡς ἀτιμίαν, νὰ κατοικῶσι κάτωθεν ἄλλου.

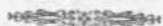
Πολλὰ ἀπὸ τὰ πτηνὰ εἶναι σαρκοβόρα, δηλαδή ἀγαπῶσι νὰ τρέφονται μὲ τὸ κρέας τῶν ἄλλων ζώων τοιοῦτον πτηνὸν εἶναι καὶ ὁ γνωστός σας κόραξ.

Δὲν ἤξεύρω, ἂν ὄλοι εἶδετε ἐκ τοῦ πλησίον τὸν κόρακα, τοῦ ὁποίου τὸ χρῶμα εἶναι καταμέλανον· ἀλλὰ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ πτερώματός του ἔχει στιλπνότητα κυανῆν, ἢ δὲ οὐρά του εἶναι ἐνίοτε στρογγύλη. Τὸ μήκος τοῦ πτηνοῦ τούτου εἶναι εικοσιδύο δακτύλων καὶ ἡμίσεως. Εἶναι ὀπλισμένον μὲ δυνατόν ῥάμφος, καὶ μὲ μακροὺς καὶ ἰσχυροὺς ὄνυχας. Ὁ κόραξ πετᾷ πολὺ ὑψηλά, δύναται νὰ ὑποφέρῃ πᾶσαν μεταβολὴν καιροῦ, καὶ διὰ τοῦτο ζῆ εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Κατὰ τὸν Φεβρουάριον ἢ τὸν Μάρτιον μῆνα οἱ κόρακες κτίζουσι τὰς φωλεὰς των εἰς τὰς σχασμάδας ἢ εἰς τὰς τρύπας τῶν φρουρίων, εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ἐρήμων πύργων, ἢ ἐν τῷ μεταξύ τῶν κλάδων τῶν ὑψηλῶν δένδρων.

Ἐνθυμεῖσθε ἀπὸ τὴν ἱερὰν ἱστορίαν, ὅτι ὁ Νῶε ἐξαπέστειλε πρῶτον τὸν κόρακα ἐκ τῆς κιβωτοῦ, διὰ νὰ μάθῃ δι' αὐτοῦ ἂν τὰ ὕδατα τοῦ κατακλυσμοῦ εἶχον ξηρανθῆ· ἀλλὰ δὲν ἐπέστρεψε τὸ λαίμαργον τοῦτο πτηνόν· διότι εὐρῶν πτώματα ἀνθρώπων ἢ ζώων ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς αὐτὰ καὶ ἔτρωγε μετὰ λαιμαργίας· τοῦτο παρασταίνει καθαρῶτα τοὺς ἁμαρτωλοὺς, οἱ ὁποῖοι προτιμῶσι τὰς κακὰς διασκεδάσεις, καὶ δὲν θέλουσι νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, ὡς καὶ ὁ κόραξ δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κιβωτόν.

Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τοὺς κόρακας, ἐναντίον τῆς φύσεώς των, τὸ πρῶτ καὶ τὸ δευτέρον εἰς τὸν χεῖμαρρον Χορράθ, ὅπου ἐκάθητο ὁ προφήτης οὗτος κατὰ προσταγὴν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ φέρωσιν εἰς αὐτὸν κρέας καὶ ἄρτον. Ἐάν οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται θέλωσι νὰ ἀναγνώσωσι τὴν ὠραίαν ἱστορίαν τῶν κοράκων καὶ τοῦ προφήτου, ἄς ἀνοίξωσι τὴν παλαιὰν διαθήκην εἰς τὴν Γ'ν Βασιλειῶν κεφάλαιον 17ον καὶ θέλουσιν εὐρεῖ αὐτὴν γεγραμμένην ἐν ἐκτάσει.

Ο ΚΤΡΙΟΣ ΑΛΤΕΜΟΝΤΗΣ ΕΚΘΕΤΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΥΛΟΝ
ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ
ΤΕΧΝΗΣ ΤΙΝΟΣ.

(Συνέχεια.)

Φύλαττε ἄκραν μυστικότητα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου σου· μὴ θεώρει ὅ,τι δὲν θέλουσι νὰ σοῦ δείξωσι, μὴ ἄκουε ὅ,τι δὲν θέλουσι νὰ ἀκούσῃς, οὐδὲ ζήτηε νὰ εἰσδύσῃς εἰς τὰ μυστήρια τῆς οἰκίας.

Πρὸ πάντων μὴ κοινολόγει πᾶν ὅ,τι συμβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν, μηδὲ ἐπαναλαμβάνε πᾶν ὅ,τι ἤκουσας. Δι' ὅσα ἀποβλέπουσι τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου σου νὰ ῆσαι βωθὸς πρὸς τοὺς γονεῖς σου, πρὸς τοὺς ὁποίους μόνον διὰ τὰ ἰδικὰ σου πράγματα πρέπει νὰ ἔχῃς πλήρη ἐμπιστοσύνην, καὶ οὐχὶ διὰ τίποτε ἄλλο. Μὴ παραπονησῇς εἰς αὐτούς, ὅταν ἔρχωνται νὰ σέ ἐπισκεφθῶσι· μάθε κἄλλιον νὰ ὑποφέρῃς, ἐάν νομίζῃς, ὅτι κατὰ τι σέ ἠδίκησαν. Μὴ λέγε δισόλου, ὅτι ἐφέρθησαν ἀποτόμως πρὸς σέ, ὅτι σέ ἐκακοποίησαν, ὅτι κοιμᾶται κακῶς, ὅτι τρέφεται κακῶς. Τὰ παράπονα αὐτὰ γεννῶσι τὴν δυσπιστίαν μεταξὺ τῶν

δύο οικογενειῶν, καὶ πολλάκις ἔχουσι ἀλέθρια ἀποτελέσματα.

Ἡ μυστικότης αὐτὴ πρέπει νὰ ὑπάρχη εἰς ὅλα τὰ πράγματα. Ποτὲ μὴ λάλει περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ κυρίου σου. Πρῶτον, διότι δὲν ἀποβλέπουσι σέ, καὶ δευτέρον, διότι ἡ φλυαρία ἐνὸς παιδίου δύναται νὰ ἔχη ἐπακόλουθα ἀνέλπιστα.

Ἔσω πάντοτε πρόθυμος, περιποιητικός, καὶ φαιδρός· μὴ ἔσω οὔτε κρυφίνους, οὔτε προδότης· ὁ κρυφίνους εἶναι ἄξιος περιφρονήσεως, ὁ δὲ προδότης εἶναι βδελυκτός. Ἐάν ἔχῃς συντρόφους, ἔσω πάντοτε πρὸς αὐτοὺς εἰλικρινῆς καὶ ἀγαθός.

Πρὸ πάντων, ἔσω ἥπιος καὶ φιλόπνοος, διότι ἡ φιλοπνοία εἶναι ὁ μόνος τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ μάθῃ τις. Ἐρώτα διὰ πᾶν ὅ,τι δὲν καταλαμβάνεις, καὶ μὴ ἐντρέπῃσαι δι' αὐτό. Μὴ δυσαρεστήσῃς, ὅταν δὲν ἐπιτυχάνῃς κατὰ πρῶτον εἰς τὸ ἔργον σου, καὶ ἐπαναλάβανέ το ἀπειράκις, ἐάν ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, ἕως οὔ τὸ κάμῃς καλόν. Ἐχε κλίσιν πρὸς τὸ ἐπάγγελμά σου, καὶ ἐργάζου πάντοτε προθύμως. Ὁ μαθητῆς ὅστις ἐργάζεται προθύμως προσοδεύει περισσότερο εἰς δύο μῆνας, παρ' ὅσον προσοδεύει ἐκεῖνος, ὅστις ἐργάζεται ὀλόκληρον ἔτος ἄνευ διαθέσεως καὶ προθυμίας.

Η ΕΙΚΟΝ.

Πλουσιωτάτος τις ἄνθρωπος ἀποθανὼν ἀφῆκε κληρονόμον τῆς περιουσίας του τὸν μονογενῆ του υἱόν, ὅστις ὑπελογίζετο, ὅτι ἦτο εἰκοσιπενταετής περίπου· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ δώδεκα σχεδὸν ἐτῶν ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας, δὲν ἐγνώριζε κανεὶς ποῦ εὕρισκετο. Ὁθεν ἔστειλαν πλαντοῦ εἰς ἀναζήτησίν του· ἀλλ' αἱ ἔρευνη ἀπίθῃσαν μάταιαι καὶ διὰ πολὺν καιρὸν ἦτο ἄγνωστος ὁ διάδοχος.

Τέλος πάντων ἰδοὺ παρούσιάζεται νέος τις ἐνδεδυμένος μὲ Ἀσια-
νὰ ἐνδύματα καὶ διαβεβαίωσι ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ κληρονόμος. Καὶ ἡ
μὲν δικαστικὴ ἐξουσία ἤτο ἤδη ἐτοίμη νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ ὡς τοι-
οῦτον· ἀλλ' αἰφνης ἄλλος νέος ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἀμερικῆς διαφιλονεικεῖ
τὴν κληρονομίαν· ἐνῶ δὲ οἱ δύο οὗτοι νέοι ἐφιλονεῖκου, ἰδοὺ ἔρχε-
ται καὶ τρίτος ἐκ τῆς Ῥωσσίας, καὶ παρούσιάζεται ὡς ἀληθὴς κλη-
ρονόμος.

Ὁ δικαστὴς εὐρέθη πολλὰ ἐμπερδευμένος καὶ μὴ ἤξεύρων τί νὰ
ἀποφασίσῃ, κατέφυγεν εἰς τὸ ἀκόλουθον στρατήγημα· ἐκρέμασεν εἰς
τὴν αἴθουσαν μίαν εἰκόνα πολὺ ὁμοιάζουσαν τὸν ἀποθανόντα, καὶ
στραφεὶς πρὸς τοὺς νέους εἶπε. « Δύο ἀπὸ σᾶς εἶσθε βεβαίως ἀπα-
ταιῶνες. Ὁ Θεὸς θὰ προστατεύσῃ τὸν ὀρθῶν, καὶ θὰ δώσῃ τὴν
κληρονομίαν εἰς ἐκεῖνον, ὅστις διαπεράσει διὰ τοῦ βέλους τούτου τὸ
κομβίον τὸ εὐδρισκόμενον ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς εἰκόνης ταύτης. »

Ὁ μὲν πρῶτος ἐπιτήδειος κυνηγὸς δὲν εἶχεν ἀμφισβολίαν περὶ τῆς
ἐπιτυχίας· ἀλλ' ἐν τούτοις ἡ χεὶρ του τρέμει καὶ δὲν ἐπιτυχάνει τὸ
σημεῖον· ὁ δὲ δεύτερος ἐπλησίασε περισσότερον· ὁ τρίτος ὁμῶς ἀφ' οὗ
ἐτέντωσε τὸ τόξον του, τὸ ἐσύ-τριψε κατὰ γῆς κρᾶζων, ὅτι ἐπρο-
τίμα νὰ χάσῃ τὴν κληρονομίαν παρὰ νὰ διατρυπήσῃ τὸ στήθος τοῦ
πατρὸς του, ἔστω καὶ ἐπὶ τῆς εἰκόνης.

Ὁ δικαστὴς πεισθῆεις, ὅτι αὐτὸς ἤτο ὁ ἀληθὴς υἱός, τὸν ἐνηγκαλί-
σθη φιλοστόργως, καὶ μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ἀπέ-
δωκεν ὅλα τὰ ἀγαθὰ καὶ τοὺς τίτλους τοῦ πατρὸς του.

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδό-
την Μ. Δ. Σαυκὸρράφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

1. Ὁ βοῦς καὶ ὁ ἵππος. — 2. Τὸ φιλόστοργον παιδίον — 3. Τὰ
δύο κηρία. — 4. Ἡ διασπορὰ τῶν ἀνθρώπων μετὰ εἰκονογραφίας. —
5. Ὁ Θεσαυρός. — 6. Αἱ κατοικίαι τῶν Κινέζων. (τέλος). — 7 Ὁ
κόραξ. — 8. Ὁ Κύριος Ἀλτεμόντης ἐκθέτει εἰς τὸν Παῦλον ποῖα εἶναι
τὰ καθήκοντα τοῦ μαθητοῦ τέχνης τινὸς (συνέχεια.) — 9. Ἡ εἰκών.